

gent. Sí, sí, ho ha dit moltes vegada. Em demana que n'hi hagen associacions que no puguen tindre accés a determinades ajudes, ho ha dit moltes vegades i ho ha dit ací. I jo, ja que vostés són tan constitucionalistes, els recordo l'article 14, que diu que «los españoles son iguales –i diu–, sin que pueda prevalecer discriminación alguna por razón de nacimiento, raza, sexo, religión u opinión.» Cosa que vostés demanen que no es complisca.

O l'article 20, que diu que u ha de tindre el dret a comunicar i a rebre lliurement informació veraç. Vostés volen limitar-la. Per això diuen que determinats mitjans de comunicació no, perquè no tenen la seua línia ideològica i altres sí, perquè sí que la tenen. (Veus) I no només això, sinó que se dediquen a repetir una i altra vegada totes les mentides del món per a intentar confrontar.

I jo li ho he dit abans. Ací ens dediquem i ens hauríem de dedicar totes i tots a promocionar la convivència i que de veritat els xiquets i les xiquetes valencianes tinguin la màxima llibertat per a exercir. Una llibertat que només pot exercir en igualtat, com li explicava l'altre dia, i que de veritat podran accedir quan tenen els llibres gratuïts, no quan se'ls retallen per a fer corregudes de bous, quan tenen més professorat, quan n'hi han més aules d'escoles oficials d'idiomes, quan la convivència entre les llengües es fomenta i no s'intenta (veus) cada dia assenyalar a qui pensa diferent, al professorat...

El senyor president:

Moltes gràcies.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

...i a dir que s'adoctrina en lloc d'ajudar a pensar críticament. (Aplaudiments) Deixen d'acusar al professorat, tan fàcil com això, i tot anirà molt millor.

Gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al Consell, sobre la política general en matèria d'aplicació de la Llei de memòria democràtica i per a la convivència de la Comunitat Valenciana, en tots els termes, sense excepció dels espanyols caiguts en ambdós bàndols de la contesa durant la guerra civil, que formula el diputat senyor José María Llanos Pitarch (GP Vox Comunidad Valenciana) (RE número 1.890, BOCV número 14)

El senyor president:

Senyories, passarem a l'última interpel·lació d'esta vesprada, que és la interpel·lació que formula, en nom del Grup Vox Comunidad Valenciana, a l'honorabile consellera de memòria democràtica.

Escoltarem amb silenci al síndic adjunt del Grup Vox Comunidad Valenciana, l'il·lustre diputat José María Llanos, que formula la interpel·lació a la consellera de Participació, Transparència, Cooperació i Qualitat Democràtica. Escoltarem amb silenci i amb respecte la interpel·lació.

El senyor Llanos Pitarch:

Gracias, señor president.

Bien. Señora consellera, hemos planteado una interpelación sobre cuál será la política general, cuál es la política general del Consell sobre la aplicación de la Ley de memoria democrática y para la convivencia de la Comunidad Valenciana a todos los casos y en todos sus términos, sin excepción de españoles caídos en la guerra civil en ambos bandos de la contienda.

Miren, es que pensamos que la ley para la memoria democrática y para la convivencia en defensa de quienes padecieron la persecución y la violencia de la guerra civil y el franquismo es una ley sectaria y frentista, porque no tiene la objetividad –claro que se lo imagina, evidentemente, es lógico, lo es así–...

El senyor president:

Senyories, per favor.

El senyor Llanos Pitarch:

...porque no tiene la objetividad de reconocer las compras de votos, los pucherazos y algún que otro asesinato que hubo por ahí, que se produjeron en la Segunda República, así como la persecución, violaciones, asesinatos, vejaciones, ejecuciones que se produjeron por parte de lo que ustedes llaman la legalidad democrática republicana, al inicio y durante toda la guerra civil. Se lo dije a ustedes en mi intervención en la comisión en pleno de justicia. Estamos de acuerdo, si les parece, en que no se puede olvidar lo que pasó, pero entonces no olvidemos lo que pasó durante la Segunda República.

Y les seguimos diciendo desde Vox: ¿En la transición española eran más tontos lo que apoyaron una ley de amnistía? ¿No tenían más cercano el enfrentamiento y lo conocían mejor? ¿No tenían familia, no teníamos familia en ambos bandos? Pero supieron acordar la reconciliación, el entendimiento, la concordia, porque todos, todos tenemos memoria.

Y con esa ley para la memoria democrática parece que solo unos tienen memoria y derecho a la memoria, pero los demás no. Y necesariamente tenemos que repetirnos, porque los argumentos son argumentos y lo son en todo momento.

Cuando ustedes hablan de desarrollo de un instituto de memoria democrática, creación de un banco de ADN, recuperación de cuerpos de víctimas desaparecidas y asesinadas en la guerra civil y la dictadura para que sus familias puedan depositarlos en un lugar digno, eliminación de vestigios franquistas, etcétera, ustedes están hablando de ideología, estrictamente ideología cargada de revanchismo y confrontación.

Y con esa excusa –ya lo dijimos–, dineros, institutos, agencias, observatorios.

Señores, señorías, señora consellera, las familias tienen derecho a recuperar a sus familiares, sí, pero todas. El otro día decían que las de un bando ya habían sido reconocidas, habían obtenido justicia. ¡Oigan!, no es verdad. No me contaron mis abuelos en ninguna ocasión que después de la guerra civil se pusieran a reconocer a las víctimas, a exhumar cuerpos, a dar reconocimiento a unos o a otros, y a otros no. (Remors) Para nada, en absoluto. No, pregúntaselo a tus abuelos, que eres joven. Igual se hizo con algunos pocos pero en absoluto con la inmensa mayoría de nuestros antepasados caídos. Y, créanme, lo sé muy bien.

Y, entonces, si estamos hablando de víctimas, si estamos hablando de justicia, si estamos hablando de derechos de toda la ciudadanía, ¿quién les ha autorizado a ustedes a dejar fuera a los caídos en uno u otro bando? Porque esa ley no es para la reconciliación; es una ley de la revancha si no se protege a todos los caídos. Es una ley injusta si no se ampara a todas las familias. Es una ley de trincheras porque nos retrotrae a un tiempo pasado muy triste y nos lo quieren traer al presente. Y, además, es evidente, ustedes están provocando un enfrentamiento entre quienes quieren ganar la guerra y quienes queremos construir la paz.

Pero es que, además, además de la injusticia y la desigualdad que provoca para todos, estamos hablando de un tema que a los valencianos les importa bastante poco, si tenemos en cuenta la lucha contra el despilfarro, contra el paro, contra la inmigración ilegal, contra el incremento de delitos, contra los enormes impuestos. Ayer mismo, el alcalde de Valencia, el señor Ribó, nada menos que decía que subía los impuestos para que Valencia no se convirtiera en un paraíso fiscal. Si no fuera tan grave, sería una broma, sería absolutamente una broma.

Bien, pero es que hay mucho que hacer. Hay, de verdad, mucho que hacer, antes de empezar a provocar conflictos nuevos o a renovar conflictos entre españoles.

La semana pasada, uno de sus diputados hablaba de que nos quejábamos de que hacían ideología. Yo recuerdo, recuerdo hace unos cuantos años que un político, creo, un diputado nacional del Partido Socialista, decía que el Partido Popular hacía ideología cada vez que llegaba al gobierno. Menos mal, imenos mal! A lo mejor, si hubiera hecho más ideología mejor nos hubiera ido. Pero ahora resulta que sí que defienden hacer ideología. Pues miren, les voy a decir una cosa: no está bien hacer ideología. Una cosa es hacer política con base en unas ideas propias y otra es hacer ideología.

Lo primero es aceptable en democracia, y así debe ser, porque cuando se pretende ofrecer un servicio público es razonable y de sentido común que cada uno lo haga desde su punto de vista de construcción de la sociedad, pero, lo segundo, hacer ideología no es aceptable en democracia, no lo es. Porque hacer ideología supone imposición, supone un único pensamiento, supone la no aceptación ni del debate ni de la discrepancia de diferentes puntos de vista. Hacer ideología no es democrático, es totalitario.

Todos tenemos nuestra visión de la sociedad y tenemos nuestra forma de construir, de contribuir a su desarrollo

y a su beneficio, pero cuando aparece la ideología frente a las ideas ya no hay nada que hablar. Se niega cualquier otra oposición o posición. Eso se ha visto esta mañana precisamente. El compañero Esteve ha dicho, «me sabe mal coincidir en esto con Vox». Fíjese usted hasta dónde hemos llegado, fíjese usted de qué estamos hablando. No importa el contenido, no importa el discurso, no importa lo que se defiende. Lo que importa es si lo dicen los de la izquierda o lo dicen los demás. Es sencillamente triste. Es absurdo. Para eso no nos han elegido.

Y, desde luego, tampoco nos han elegido para destinar los recursos de todos para servicio de una parte, despreciando los intereses de los demás.

Señora consellera, yo le pido que en esa visión general de su política dejemos en paz a los muertos y trabajemos por los que viven. Esa es nuestra obligación, la de todos. Y ese es nuestro compromiso, el de Vox.

Muchas gracias. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Contestarà a esta interpellació l'honorável consellera.

Quan vosté vuliga, consellera.

La senyora consellera de Participació, Transparència, Cooperació i Qualitat Democràtica:

A vore, és a que a mi n'hi han coses que encara me deixen perplexa, perquè és que el que nosaltres diguem «legalitat», no és que ho diguem nosaltres, és que ho diu la història. És que vosté està ficant en dubte un govern legítimament triat, que a vosté no li agradarà. Segurament als seus familiars tampoc, però estava legítimament triat. I el que n'hi hagué, li agrade o no, va ser un cop d'estat contra un govern legítim i, per tant, (aplaudiments) vosté no pot dir-nos que els colpistes eren víctimes.

I, a vore, el tema que la dictadura va ser una dictadura no és una cosa que diguem nosaltres en la llei de memòria democràtica ni que diga la història solament, sinó que inclús ha arribat a dir l'ONU, que diu clarament que «el régime de Franco es un régime de caractère fascista establecido en parte gracias a la ayuda recibida por la Alemania nazi y la Italia de Mussolini». Per tant, vindre ací a ficar en dubte tot el que és la història i ficar en estos moments en dubte també una llei aprovada democràticament i que anem a desenvolupar, la veritat és que trenca un poquet la convivència i la concòrdia que és, precisament, el que vosté està defensant perquè, perdone, però jo crec que vosté no quiere concordia, lo que quiere es silencio. I nosaltres, el que volem, precisament, és tancar ferides perquè veritablement els morts puguen descansar. (Aplaudiments)

I crec que hui, precisament, hem de felicitar-nos en esta cambra, i ho he de dir molt orgullosa com a consellera,

entre altres qüestions de memòria democràtica, perquè hui la nostra democràcia és un poquet més plena, perquè hui ja sabem que per fi el dictador eixirà d'eixe mausoleu. (Aplaudiments) Perquè una democràcia que se considera com a tal no pot tindre un mausoleu dedicat a un dictador. I, per cert, vosté, quan fa la pregunta i parla dels caiguts en la guerra civil s'oblida de tots els assassinats i represaliats pel règim franquista, per la repressió franquista, que és molt important, perquè a vosté pareix que se li oblidien eixes víctimes.

I dit això, bé, jo vaig explicar el que nosaltres anem a desenvolupar. Ho vaig explicar fa una setmana. Jo no tinc cap problema a vindre totes les setmanes a explicar quina serà la tasca des de qualitat democràtica. Per molt que a vosté li agrada, el full de ruta d'este Consell està molt clar i no va a canviar, i a més, ve marcada precisament pel desenvolupament d'ixa llei de memòria democràtica per a la convivència que se va aprovar en la legislatura passada, que du en marxa també la creació de l'institut valencià de la memòria democràtica, dels drets humans i de les llibertats públiques. Com tots sabeu, el ficarem en marxa el més prompte possible. Té la seu seu en Alacant. Estem dotant-lo de personal i, mentrestant, durem les gestions des de la direcció general.

Anem a rehabilitar plenament totes les persones, organitzacions i institucions represaliades perquè encara que vosté ho vullga negar n'hi han represaliats del franquisme. Ja és hora, ja era hora que les administracions feren un reconeixement merescut als que lluitaren pels nostres drets i les nostres llibertats. Ja ho dia l'altre dia, que era una vergonya a Granell se li haguera fet un homenatge en París i que encara no se li haguera fet un homenatge a la seua terra.

Anem a treballar per prohibir i per retirar tots els vestigis franquistes que encara queden en el nostre territori perquè és una vergonya que encara tingam carrers, places i avinguïdes dedicades a assassins i a dictadors. I, evidentment, anem a treballar també en la prevenció i eliminació de l'apologia del franquisme. I anem a impulsar també la xarxa d'espais de la memòria perquè, malauradament, tenim molts espais de la memòria que hem de recordar i que és necessari que tot el món tinga en compte.

I, per descomptat, per descomptat que anem a exhumar totes les fosses, o intentarem almenys exhumar totes les fosses. Vosté dia que «dejáramos descansar a los muertos en paz». A mi m'agradaria que vosté un dia parlara amb els familiars d'eixes víctimes que duen més de quaranta anys, bé, en realitat, no més de quaranta anys sinó més de huitanta anys, esperant recuperar les restes dels seus familiars.

Vostés, l'altre dia li ho dia la consellera Barceló, varen jurar el seu càrrec per la Bíblia. Bé, doncs deurien fer-li un poquet de cas al seu papa, que diu que no se pot construir una democràcia mirant al marge i tindre els seus morts amagats en cunetes.

Jo, vaig a acabar contant una història molt real i que és la història, malauradament, de molts valencians i valencianes i també de l'estat espanyol, i és el tema d'Ascensión Mendieta. Ascensión Mendieta tenia 13 anys quan van arribar a sa casa i se van endur son pare. Son pare era sindicalista, simplement un sindicalista. El varen afusellar. Ascensión Mendieta se va passar tota la vida intentant recuperar les restes del

seu pare i, malauradament, no va recuperar les restes del seu pare perquè les administracions feren una intervenció. Ho va fer gràcies a associacions i inclús a intervencions d'administracions d'altres països.

Afortunadament, en el 2017, Ascensión Mendieta va recuperar les restes del seu pare. I fa escassament una setmana va faltar i hui està soterrada al costat del seu pare en un cementeri. Jo crec que tots els familiars de les víctimes tenen dret a donar-los eixa sepultura, a fer el dol que no pogueren fer en moltíssims anys, que és una qüestió de justícia i és una qüestió de dignitat. I quan dic «de dignitat», no de recuperar la dignitat de les víctimes, ja ho vaig dir l'altre dia, perquè les víctimes mai pergueren la dignitat, però un país que té els seus cementeris i les seues cunetes plenes de fosses comunes ni és una democràcia plena ni té dignitat. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, consellera.

Continuarem amb la interpellació... Continua la interpellació que formula l'il·lustre diputat José María Llanos a la (*ininteligible*) ...

El senyor Llanos Pitarch:

Gracias, señor president.

Señorías.

Señora consellera, mire, hay una cosa que he ganado, aparte de la confianza de muchos valencianos, pero hay una cosa más que he ganado desde que estoy en este parlamento, y es que me he convertido en adivino. Absolutamente, soy adivino. Sabía el cien por cien de su respuesta, y sabía el cien por cien de la demagogia de su respuesta. (Aplaudiments)

Mire, señora consellera, yo no conocí a Franco. Es más, ni le he nombrado. Yo tenía nueve años cuando finalizó la dictadura. Es más, ni la he nombrado. Mire, ¿sabe a quién tampoco conoci? A mi abuelo paterno, porque historias tenemos todos. ¿A quién tampoco conoci? A mi abuelo paterno. Tengan ustedes cuidado en lo que dicen porque, claro, todos tenemos corazón, corazoncito, familia, sensibilidad, derechos, y no les vamos a consentir que nos los arrebaten.

Por cierto, yo al único que hago caso es a mi papá, con acento en la *a*, pero si me cita al papá o me cita la Biblia diré que dejemos a los muertos que entierren a sus muertos. Eso es lo que hay que hacer y hagamos política para los vivos. (Aplaudiments) Eso es lo que hay que hacer.

Mire, ¿sabe usted una cosa, señora consellera? Es que perdemos la memoria, la verdad es que perdemos la memoria y nos creemos que hemos inventado la democracia. Cromwell no existió, La Gloriosa no existió, Stuart Mill no existió, Tomás Moro no existió, porque la democracia la inventaron ustedes. El botànic es el que inventó la democracia. Hasta que ustedes llegaron aquí no había nada de democracia.

Mire, ¿sabe una cosa? (Remors) El Botànic, no se preocupe, el Botànic II, no pasa nada...

El senyor president:

Senyories, per favor.

El senyor Llanos Pitarch:

...es una broma. Tómenla como tal.

¿Sabe usted una cosa? Mi compañero de Grupo Parlamentario Vox, David García, ya le comentó el otro día, apoyado por la historia de España.... ¿sabe una cosa? Que escuchándola resulta que se equivocan. La escolta de Indalecio Prieto no sacó de su casa y ejecutó a Calvo Sotelo, jefe de la oposición. Eso no ocurrió nunca, nunca. Nunca se asesinaron a los 225 niños en El Saler. Nunca hubo checas que prodigaron y que cometieron aberraciones en Valencia y en toda nuestra Comunidad Valenciana. Parece que nada de todo eso ocurrió.

Por eso yo le estoy hablando y le digo que usted ha utilizado la demagogia porque me habla de víctimas. Vale. ¡Todas! Es una palabra de cinco letras: todas. ¿Dónde está el problema? ¡Todas! ¿O es que en un conflicto fraticida no son todos víctimas? Para nosotros, sí. (Aplaudiments) Para nosotros, sí.

Por eso, señora consellera, mire, la historia no se puede cambiar ni con mentiras ni con manipulaciones ni con leyes *ad hoc*. La historia se empieza en ser la que fue.

Por eso, le repito, señora consellera, ustedes busquen ganar la guerra que nosotros, desde Vox, construiremos la paz.

Muchas gracias. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Llanos.

Acabarem la sessió de hui dimecres amb la contestació que farà la consellera a la interpellació que s'ha formulat.

Té la paraula l'honorável consellera, Rosa Pérez.

La senyora consellera de Participació, Transparència, Cooperació i Qualitat Democràtica:

Mire, és que jo li insistí, jo no vaig a debatre ací sobre qüestions que estan francament clares i que vosté no vol acceptar. O siga, és que vosté fica ací en dubte el govern legítim de la república i, per tant... O siga, si tirem cap allà, doncs, mire, jo no sé si vosté és catedràtic d'Història o llicenciat en Història, però jo crec que la història està molt clara, l'ONU, l'ONU també ho té molt clar i jo crec que el govern actual també ho té molt clar. I, per tant, no anem a fer una revisió de la història

ni anem a ficar en dubte que teníem un govern legítim de la república i, per molt que a vosté no li agrada, les persones que varen fer un cop d'estat són colpistes. I vosté no pot ficar al mateix nivell als colpistes que al govern legítim de la república. (Remors)

A partir d'ahí, quan vosté parla de si parlem de víctimes o quan exhumem les foses i parlem de totes les víctimes, mire, doncs, jo l'he d'informar a vosté que jo, com a diputada de memòria democràtica, vaig començar a exhumar les foses ja des de la diputació de València. I se varen exhumar un total de 750 víctimes, que n'hi ha dos personnes represaliades de la rereguarda republicana, que les hi havia. Però n'hi ha una realitat, n'hi ha una realitat i és que la majoria de restes que estan en les foses comunes són republicanes.

Però vosté vol negar una evidència i una qüestió claríssima i és que, en 1940, el *caudillo* va decretar una ordre per la qual se demanava recuperar tots els cossos de les víctimes de la guerra civil. I, mentre ahí tenim els republicans en foses comunes, i cal recordar que les seues viudes i els seus fills no pogueren ni soterrar-los ni plorar-los, els qui varen ser del bàndol franquista varen ser soterrats amb honors, a les viudes se'ls fica un estanc, tenien una paga, tenien unes condicions. I, per tant, bé, alguns queden en les foses comunes, però el normal és que les víctimes de la guerra civil estiguin on estan, en els panteons.

Això vol dir... (Remors) Sí, clar que sí, perquè se'ls va recuperar. Això vol dir que quan nosaltres exhumem les foses és que anem a exhumar sols les de la repressió franquista? No. Evidentment, si hi ha víctimes de la rereguarda republicana, com ja vaig fer des de la diputació, se faran; però és que n'hi ha molt poques, perquè varen ser recuperades en 1940.

I en eixa línia anem a continuar treballant... Perquè vosté no vol concòrdia, li ho torne a repetir, vosté vol silenci. I no se pot construir una democràcia plena des del silenci, perquè fa falta memòria, justícia i reparació. I fa falta –i és un dels punts que nosaltres farem també en el nostre pla de treball– que treballem conjuntament, com ja marcàrem l'altre dia, amb la conselleria d'educació. Perquè el problema de moltes coses i el problema de la impunitat també han sigut les polítiques de desmemòria que han hagut durant moltíssims anys i el desconeixement que n'hi ha de la història més propera i més fosca del nostre país; i que igual que els xiquets i les xiquetes estudien qui va descobrir Amèrica o qui va ser el paper de Felip V, han d'estudiar què va passar en este país, sobretot per a previndre que no vaja a tornar a passar. (Aplaudiments)

Perquè, senyor Llanos, quan jo l'escalte ací parlant i ficant en dubte el govern legítim de la república i, damunt, donant suport a un colpistes, me fa molta por. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, consellera.

Senyories, amb esta contestació finalitzem el nostre treball d'esta vesprada.

Ens tornarem a reunir demà, dijous, a les deu del matí, en el següent punt de l'ordre del dia, que és la compareixença

del president del Consell per a respondre a les preguntes d'interés.

Senyories, se suspén la sessió. (*El president colpeja amb la maceta*)

(*S'alça la sessió a les 19 hores i 8 minuts*)

D'acord amb l'article 18.2 del Reglament de les Corts Valencianes, s'indiquen les senyories assistents a la sessió:

Aguirre Larrauri, José Luis
Álvaro Cerezo, Mònica
Arques Cortés, Vicent
Arquillos Cruz, Luis
Bachero Traver, Belén
Barceló Chico, Ana
Barrachina Ros, Miguel
Bastidas Bono, Elena María
Bellver Casaña, Jorge
Besalduch Besalduch, Ana
Blanch Marín, Ernest
Blanes León, Estefanía
Bonig Trigueros, Isabel
Bravo Sanestanislao, Gabriela
Caballero Hueso, Mercedes
Caballero Montañés, Juan Carlos
Cabedo Laborda, Cristina
Calvo Alfonso, David
Cantó García del Moral, Toni
Carrasco Torres, Felipe Javier
Castelló Cervera, Trini
Castelló Sáez, Alfredo
Catalá Verdet, María José
Cerdán Martínez, Ana María
Chulvi Español, José
Ciscar Bolufer, José
Criado Gonzálbez, María de los Ángeles
Davó Bernabeu, Naiara
Del Pozo Querol, Eduardo
Díaz González, Elisa
Escríg Monzó, Sabina
Esteve Aparicio, Carles
Fernández García, Vicente
Ferrer Matviejchuc, Graciela Noemí
Ferri Fayos, Fran
Gabarda Ortín, Cristina
García Gomis, David
García Guasp, Patricia
Gascó Enríquez, Beatriz
Gascó Verdier, Beatriz

Gil García, Paco
Giraldo Jiménez, Yaneth
Gómez Santos, Irene Rosario
Gracia Calandín, Carlos
Ibáñez Bordonau, Rubén
Laguna Asensi, Carlos
Lima Gozámez, María Pilar
Llanos Pitarch, José María
Llopis Pascual, Fernando
Martín Pérez, Sandra
Martínez Fuentes, Luis
Martínez Ortega, José Antonio
Martínez Ramírez, Carmen
Martínez Ruiz, Ferran
Marzá i Ibañez, Vicent
Mas Mas, Aitana
Massó Linares, María de los Llanos
Mata Gómez, Manolo
Menor Lucas, Rosa
Merino Peña, Ruth
Mezquita Juan, María Luisa
Montaner Berbel, Michel
Morera i Català, Enric
Muñoz Lladró, José
Mustafá Ávila, Rosa de Falastín
Nadal Sendra, Josep Ramon
Oltra Jarque, Mónica
Pascual Pérez, Miguel
Pastor Llorens, Fernando
Pérez Fenoll, Manuel
Pérez Garijo, Rosa María
Peris Cervera, Rosa
Peris Navarro, Mamen
Pineda Cuenca, Manuel
Pla Herrero, Jesús
Ponce Guardiola, Juan
Quiles Bailén, María
Robles Galindo, Papi
Rodríguez Armigen, Cristina
Rovira Jover, José Antonio
Rubio Delgado, Francisco
Ruiz Castell, Pedro
Salmerón Berga, Jesús
Salvador Rubert, María José
Sellés Quiles, Jesús
Serna Rosell, Rebeca
Serna Serrano, Toñi
Soler Azorín, Laura
Tena Sánchez, José Silverio
Tormo Moratalla, Emigdio
Torres Garcia, Nathalie
Vega Campos, Ana
Ventura Campos, Mercedes
Woodward Poch, Tony
Zaplana López, José Juan

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES
Subscripcions: Servei de Publicacions
de les Corts Valencianes
subscripcions@corts.es
Plaça de Sant Llorenç, 4 • 46003 València
Telèfon: 96 387 61 00
<http://www.cortsvalencianes.es>
Edita: Servei de Publicacions de les Corts Valencianes
ISSN: 1133-2492
Dipòsit legal: V-1013-1983

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES
Subscripciones: Servicio de Publicaciones
de las Corts Valencianas
subscripcions@corts.es
Plaza de San Lorenzo, 4 • 46003 Valencia
Teléfono: 96 387 61 00
<http://www.cortsvalencianes.es>
Edita: Servicio de Publicaciones de las Corts Valencianas
ISSN: 1133-2492
Depósito legal: V-1013-1983